

χρόνους τοῦ Ζωσίμου ἐξαληθθέντος. Ο Φώτιος λέγει ὅτι, ἡ ἱστορία τοῦ Ευναπίου ἀντεγράφη τὸ περισσότερον μέρος ἀπὸ τὸν Ζωσίμον, τὴν ἔκαμεν εἰς δύο ἐκδόσεις, ὅθεν προῆλθε τὸ ὄνομα ἱστορία νέα τὸ τέλος τοῦ πρώτου· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δευτέρου βιβλίου λέγει· ἐξεδόθησαν αἱ ἱστορίαι τοῦ Ζωσίμου εἰς βιβλία πέντε ἐν Οξωνία τὸ 1679. καὶ ἐν Βιέννῃ τὸ 1713. μετὰ σημειώσεων.

ΖΩΣΙΜΟΣ, Γραικὸς τὸ γένος, τὴν 4 Μαρτίου 417. ἐκάθησεν εἰς τὴν καθεδρὰν τῆς Ρώμης· ὁ τεσσαρακοστὸς τρίτος ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐστάθη ἐνδοξος. Ἀπέβαλε τοὺς δούλους [καὶ τοὺς

νόθους, ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν ἐφάνερωσε τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαίσεως τοῦ θρόνου του. Ἀπέθανε τὴν 14 Δεκεμβρίου, τὸ 418. Μ. Χ.

ΖΩΧΙΑΝΟΣ, Ἕλληνας, ἐπονομασθεὶς Καλαβρῆζος· ἔζη τὸ 1640. Μ. Χ. Ἐξάβητος περίφημος εἰς τὴν τέχνην τοῦ παιχνιδίου τοῦ ὀνομαζομένου σκάκης· περιῆλθεν ὀφθαλμὸν τὰς βασιλικὰς αὐλὰς, διὰ νὰ εὖρη ὁμοίον του. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἦσαν τρεῖς περίφημοι, ὁ Δουξ Νουμούρ, ὁ Ἀρνόλφος, καὶ ὁ Κωμόντης, ἔπαιζαν καὶ οἱ τρεῖς ἐναντίον τοῦ Ζωχίανου, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐνίκησεν. Ἀφῆκε σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τούτου τοῦ παιχνιδίου.

Η

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, Ἕλληνας, ποιητὴς κωμικῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄρος ἦτον ἐπιφορκὸς, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγωδισμὸν ἀπὸ περιττὰς λέξεις.

δίαν τοῦ Ευριπίδου, Ορέστης, τὴν ἄτοπον ἐκφώνησιν του, Γαλτὴν ὄρω, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρστωτῶτας θεατὰς. Ἀριστοφ.

ΗΓΕΛΟΧΟΣ, ἡγεμὼν τοῦ ἵππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἀρβύριαν.

ΗΓΕΜΩΝ, Θάσιος, ποιητὴς κωμικὸς τῆς παλαιᾶς κωμωδίας, σύγχρονος τοῦ Επιχάρμου. Ἀθην.

ΗΓΕΜΩΝ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ἄρχοντος Χαιρώνδου. Δημ. περὶ Στεφ.

ΗΓΗΣΑΝΔΡΙΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Ηγησάνδρου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιῶν. Καὶ ἕτερος στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν. Θουκ.

ΗΓΗΣΙΑΣ ὁ Μάγιστος, ἱστορικὸς καὶ ῥή-

τωρ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄρος ἦτον ἐπιφορκὸς, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγωδισμὸν ἀπὸ περιττὰς λέξεις.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Τάραντον, ἐπονομαζόμενος Κλειδύλος, ἦτο ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας. Εὐρίσκονται μερικὰ ἀποσπάσματα του ἐκ-

δεδομένα, καὶ τινὰ ἐπιγράμματα του ὑπὸ τοῦ Γροτίου συναχθέντα. ἔζη τὸ 320. Π.Χ.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ, Ἀθηναῖος περίφημος ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ἑχθρὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δημ.

ΗΓΗΣΙΠΥΛΗ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ολόγου ἐκ Θράκης, καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου. Ηρόδ. 39.

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, μάντις Ηλείος, ὅστις ἠκολούθησε τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος,

αίχμαλωτισθείς δὲ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐβλήθη εἰς φυλακὴν· ἀλλὰ διὰ νυκτὸς ἔφυγεν, καὶ διεσώθη εἰς τὴν Τεγέαν. Ἡρόδ.

ἩΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, υἱὸς γνήσιος τοῦ τυράννου Πεισιστράτου.

ἩΔΥΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων· ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ἩΘΑΚΙΟΣ, ἐπίσκοπος Ἰσπανός· οὗτος ἦτον ἀρετικὸς, καὶ ἀσπληγχιος, καὶ ἔγχετο πολὺ οἶμα ἀθῶων ἀνθρώπων, διότι ἦτο ἕνας ὑπὸ τὸ δικαστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξουσίας.

ἩΛΕΚΤΡΪΩΝ, υἱὸς τοῦ Περσέως ἐκ τῆς Ανδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σθενέλλου. Βπειμαζόμενος ποτε ὁ Ηλεκτρώων διὰ μιαν ἐκστρατείαν, ἀφῆκεν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας, καὶ τῆς θυγατρὸς του Αλκμήνης, τὸν Αμριτρίωνα, ὅστις ἔπειτα φρονέυσας κατὰ περίστασιν τὸν Ηλεκτρώωνα, ἔλαβε μὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν θυγατέραν του Αλκμήνην εἰς γυναῖκα.

ἩΛΙΟΔΩΡΟΣ, ἀπὸ τὴν Φοινίκην· ἔζη εἰς τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ἦτο χριστιανός. Συνέγραψεν εἰς τὴν νεότητά του μίαν μυθιστορίαν, τὰ κατὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειον, ἢ Ἀθιοπικὰ, εἰς δέκα βιβλία, ἔπειτα ἐχημάτησεν ἐπίσκοπος τῆς Τρίκκης, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μίαν σύνοδος τοπικὴ τὸν ἐβίασε, ἢ νὰ παύσῃ τὸ σύγγραμμά του, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπισκοπῆς· ἀλλ' αὐτὸς διὰ νὰ τὸ διασώσῃ ἐπροτίμησε νὰ τὸν κατήρουν, καλῶς ἀναφέρει ὁ Νικηφόρος. Ἐπι ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἐν ἄλλο χημικὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖ-

ον οἱ κριτικοὶ ἐξελέγχουν νόθον. Τὰ Ἀθιοπικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1534. ἤκμαζε κατὰ τὸ 335.

ἩΛΙΟΔΩΡΟΣ Ακρισαῖος, περίφημος μαθηματικὸς, τοῦ ὁποῖου τὰ κεφάλαια τῶν ὀπτικῶν ἐξεδόθησαν εἰς τὰ Παρίσια κατὰ τὸ 1657. μετὰ σημειώσεων·

ἩΜΙΘΕΩΝ Συδαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἐνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδεῶν καὶ αἰσχροτήτων.

ἩΝΙΓΟΣ, ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, ἔνδοξος. Αὐτὸς ἐσύστησε τὸ τάγμα τῶν Ἰησιωτῶν, τὸ πρῶτον ἐσυστήθη εἰς τὴν Ρώμην, ἔπειτα ἐξεδόθη καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἀυστηρότης τοῦτου τοῦ συστήματος, ἐφόδισε πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Πάππας, καὶ τοὺς βασιλεῖς. Οὗτος ὁ ἅγιος Ηνιγὸς ἠγωνιάσας ἀπέθανεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1556.

ἩΡΑΚΛΕΪΔΗΣ, Ποντικὸς ποιητὴς· ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἤκουσε καὶ τὸν Ἀριστοτέλην· ἦτον ἐκδοτός εἰς τὰ λαμπρὰ φορέματα, διὰ τοῦτο καὶ οἱ φιλοσοφῶνται τῶν Ἀθηναίων τὸν μετωνόμασαν πομπικόν. Ἡγωνίζετο μὲ κάθε τρόπον διὰ νὰ ἀποκτήσῃ μέγα ὄνομα· ἔθεν ἰεδωροδόκησε καὶ τὴν Πυθίαν, νὰ χρηματολογήσῃ εἰς τοὺς πατριώτας του ὅτι, ὁ Ηρακλεΐδης ἦτον ἄξιος χρυσοῦ σφύρου. Ἐνῶ ἔξεφανοῦτο ἀπ' αὐτοῦς, ἐτριχάθη λέγουσιν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἐπι ἐπρόσβαζε λέγουσιν εἰς ἕναν τῶν πεισῶν του φίλων, ὅτι ὅταν ἀποθάνῃ νὰ κόψῃ τὸ σῶμά του καὶ ἀντὶ τούτου νὰ θέσῃ εἰς τὸν κρέβιατόν του ἕνα ἀράκοντα, τὸν ὁποῖον ἐκ νέου ἔτρεφε, διὰ νὰ διαφημισθῇ ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀράκοντα, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς μετὰ τὴν

κεν, ἐνῶ δὲ τὸν ἐξόφραον ὁ πολῖται, ὁ δράκων ἀκούσας τὴν βοήν ἐξέδου τῶν ἰματίων, καὶ ἐκπηδήσας ἐκ τοῦ κραββάτου διεσπάραξε πολλούς· διὰ τοῦτο καὶ κατεκρίθη αὐτὸς μὲ ἓνα ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸν Λαέρτιον. Σώζονται τούτου ἀποσπάσματα περὶ πολιτειῶν· αἰδέ Ομηρικαί του ἀλληλογραφίαι κρίνονται ὅτι εἶναι ἐνὶς ἄλλου Ηρακλείδου. ἔζη τὸ 330. Π.Χ.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Βλήσιωνος, Εφέσιος· ἔζη τὸ 500. Π.Χ. Ἐχρημάτισε βασιλεὺς τῆς Εφέσου, καὶ παραιτήσας τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας εἰς τὸν ἀδελφὸν του, διὰ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐστάθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐλεατικῆς ἀρέσεως. Ἐδόξαζε τὸ πῦρ ὡς ἀρχὴν ὅλων τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸ πῦρ. Ἐπωνομάσθη Κλαυσίνος, διότι ἔλεπων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἔκλαιε πάντοτε· ἐπὶ τέλος ἐμίσησε τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔζη εἰς τὰς ἐρήμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ὁ ἐκλαμπρότερος καὶ ἐνδοξότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς παλαιούς ἥρωας τῶν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Ἀμφυτρίωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ὅστις ἔκαμε πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνδραγαθήματα, καὶ τὰ 12. περιβόητα ἄθλα, διὰ τὰ ὅποια μετὰ θάνατον ἀπ. εθανασίθη ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας.

ΗΡΙΑΔΟΣ, ὁ Καρχηδόνιος. Οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι μία ἕξις τῆς φαντασίας, ἥτις ὑποπίπτει εἰς λόγον καὶ ὅτι ὅλα τὰ πάντα συντείνουσι, εἰς τὸ νὰ ᾔηται ὁ ἄνθρωπος ἐπιστήμων, καὶ γὰρ μὴ διαβάλλῃ κατηγορῶν τὴν ἄνοιαν

καὶ ὅτι αἱ περιστάσεις μεταβάλλουσι τὰ πράγματα, καθὼς καὶ ὁ χαλκὸς γίνεται ἀνδραίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἢ τοῦ Σωκράτους, τὰ δὲ μεταξύ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι ἀδιάφορα. ἔχει συγγράμματα μικρὰ μὲν, πλὴν μὲ δύνανται ἐπιχειρημάτων πλήρη, καὶ περιέχοντα ἀντιφρόσεις πρὸς Ζήνωνα, καὶ ἄλλα περὶ ἀσκήσεως, περὶ παθῶν, καὶ περὶ μαμικῆς, καὶ ἕτερα, ὅρα Διογένην Λαέρτιον.

ΗΡΙΝΝΗ, ποιήτρια περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ἐχρημάτισε σύγχρονος τῆς Σαπφούς. Ἀπέθανεν εἰς τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας τῆς. Σώζονται αὐτῆς ὀλίγα ἀποσπάσματα, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Λυρικῶν ποιητῶν, ὑπὸ τοῦ Οὔρσινου. ἔζη τὸ 590. Π.Χ.

ΗΡΟΔΙΚΟΣ, ἀπὸ τὴν Συλημβρίαν, πόλιν τῆς Θράκης· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ἱπποκράτους, θεωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς τῆς γυμναστικῆς Ἰατρικῆς· πρότερον ἦτον παιδαγωγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς ἀναφέρει ὁ Πλάτων, καὶ ἐπειδὴ ἦτο φιλάσθενος καὶ ἀδυνάτου κράσεως, μετεχειρίσθη τὰ γυμνάσια τοῦ σώματος, καὶ ὠφελθῆεις ἐσύστησε τὴν γυμναστικὴν μέθοδον, τῆς ὁποίας ἐγένε γυμνασιάρχης· ἀγνοεῖται ἡ μέθοδος καὶ κανόνες, μὲ τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο τὰ γυμνάσια, ὡς Ἰατρικὰ ἐοικημένα, ἐπειδὴ τὰ συγγράμματά του δὲν μᾶς διεσώθησαν.

ΗΡΟΔΩΤΗΣ, ὁ Ποντικός, γραμματικὸς Ἑλληὴν, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύο αὐτοῦ ἀγγράμματα, τὰ ἀρογοναυτικά, καὶ τὰ καὶ Ἡρακλ.

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, Χαλκηδόνιος, περίφημος

Ἰατρος, μαθητὴς τῆς Αλεξάνδρει-
της σχολῆς. Ἐζη τὸ 300 Π. Χ. ἐπέ-
δρακε μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούτ.

ΗΡΟΦΑΝΤΟΣ, τύραννος τῆς πόλεως
Ἠαρίου, ἐν Ἑλλησπόντῳ, εἷς τῶν Ἰώ-
νων σρατηγῶν, οἱ τινες συνεσφάτευσαν
μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, ἐξάτη ὀπατὴρ τῆς ἱστο-
ρίας, ὁ ἐνδοξότερος ἀπὸ τούτους ἱστορικοὺς Ἑλ-
λήνας· περιῆλθε τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἰ-
ταλίαν, καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα· συνέγρα-
ψε τὴν ἱστορίαν τῶν, καὶ ἐσύνθεσε 9 βί-
βλια ἐπιγραφόμενα Μοῦσαι· ἐγεννήθη τὸ
404 Π. Χ. εἰς τὴν Ἀλικαρνασσὸν πόλιν
τῆς Καρίας. Ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν
Ἀργεσσοράτῳ τὸ 1816. εἰς τόμους δώδε-
κα μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως.

ΗΡΩΔΗΣ, Ἀττικὸς, Τιβέριος Κλαύ-
διος· ἔζη περί τὸ ἔτος 143 Π. Χ. ἀπὸ
τῶν Μαραθῶνα· φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς
τούτους χρόνους τοῦ Τραϊανοῦ. Εἶχεν ἐκ
φύσεως θαυμάσιον δῶρον, τὸ νὰ ἐκφωνῇ
ἐκ τοῦ προχείρου ρητορικωτέτους λο-
γους, ὥστε εἰς τὴν νεότητά του, καὶ ὁ
Καῖσαρ Ἀδριανὸς τὸν ἤκουσε μέθυσμα-
σμον του, καὶ μὴ δυναθεῖς διὰ τῆς ρη-
τορίας νὰ φθάσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπεφά-
σισεν ἐκτῆς λύπης του νὰ βιασθῇ εἰς
τὸν Δούναδιν ποταμόν. Ὁ Αντώνιος τὴν
εἶχεν ἀκόμη διοικητην ὅλων τῶν ἐν τῇ
Ἀσίᾳ ἐλευθέρων πόλεων, ἐπιδούς αὐτῷ
καὶ τὴν ἀρχιερατείαν. Ἐζη ἀκόμη μετὰ
τὸν θάνατον τῆς Καισαρίδος Φαεζίνης
τὸ 175, καὶ ἀπέθανε εἰς τὴν πατρίδα
του τὸ 70. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Συγ-
γράμματα κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν πολ-
λῶν, συνέγραψε πολλὰ, ἐξ ὧν ἑνὶς λό-
γος εἰσῆθη περί πολιτείας, ἐνῶ συμβουλεύ-

εἰ τούς Ἰθαίους, καὶ Πελοποννησίους,
νὰ συμμάχησῃσι κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς
Μακεδονίας Ἀρχελάου, ὅστις εὐρίσκατο
ἐκδεδυμένον εἰς τὰς συλλογὰς τῶν ρη-
τόρων.

ΗΙΩΔΙΑΝΟΣ, εἷς τῶν ἱστορικῶν, ἔ-
ζη περί τὰ 238 Π. Χ. ἦτον ἀξιωματι-
κὸς τῆς Ρώμης, ὡς ὁμοίως ἀποκρίθαι συν-
νέγραψε μίαν Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν, εἰς βί-
βλια ἡ ἀρχομένην ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ
Μάρκου Ἀντωνίνου, ἕως εἰς τὸν Γερδί-
ανόν τὸν νεώτερον, δηλούμενος συμθά-
βηκότα, ὅσα ἤκουσε, καὶ εἶδε, καὶ ἐμα-
θε, ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ
ἀξιωματός του, καὶ ταῦτα φαίνονται ἀ-
τελῆ εἰς δύο μέρη· ἐξεδόθησαν δὲ ἐν
Βενετία, τὸ 1503, παρὰ τῷ Ἀλδῷ, καὶ
ἀλλαγῶ, μετὰ σημειώσεων, ἐπιδιορθώ-
σεως, πίνακος, καὶ Λεξικοῦ.

ΗΙΩΝ, περίφημος μαθηματικός· ἔζη
τὸ 450 Π. Χ. ἐχρημάτισε διδάσκαλος
τοῦ Πρόκλου.

ΗΡΩΝ, ἀπὸ τῆς Αλεξάνδρειαν, μα-
θητὴς τοῦ Ἀττασίου, ἐφεύρε τὸ υδραυ-
λικὸν ὀρολόγιον τὸ 210 Π. Χ. καὶ τὴν
μηχανὴν, ἧτις ὀνομάζεται πηγὴ Ἡρώνας·
οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς Μηχανικῆς
θεωρίας, καὶ περὶ Αὐτοματοποιητικῶν,
βίβλια 2, καὶ ἀλλὰ διαφορά.

ΗΙΩΡΙΑΔΟΣ, Χαλκηδόνιος, ὁμοῦ μὲ
τὸν Κρασίφρατον· οἱ οὗτοι ἰατροὶ
ὑπῆγαν εἰς τὴν Αλεξάνδρειαν μὲ σκο-
πὸν νὰ ἐνεσχοληθῶσιν εἰς τὴν Ανατο-
μίαν τῶν ἀνθρώπινων σωμάτων, ὑπὸ τὴν
προεδρίαν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου,
καθότι οἱ διάδοχοι τοῦ Αλεξαν-
δρου εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὑπερασπίζοντο
μὲ ἐνθέρμῳ τῆλον τὰς τέχνας καὶ ἐπισ-

σήμας· ὁ δεύτερος τῶν Πτολεμαίων εἶχε συστήσει τὴν περιβόητον ἐκείνην βιβλιοθήκην ἀπὸ 200. χιλιάδας βιβλία, καὶ ἠυξήθη ἔπειτα ἀπὸ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου μὲ πλῆθος ἀναριθμήτων βιβλίων. Ὅταν οὗτοι οἱ προφηθέντες ἰατροὶ ἤρχισαν νὰ ἀνατέμνωσι νεκρούς, μόλις ἐδυνήθη τὸ βασιλικὸν κράτος νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ ὄχλου, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐσοχάζοντο ὡς ἀσεβεῖς καὶ ἀνοσίδους, καὶ ἔθλεπον μὲ φρίκην καὶ μίσος τὴν τεμνὴν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων. Ὁ Ἡρώφιλος οὗτος μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρου, ἀπέδειξεν ὅτι τὰ νεῦρα γεννῶνται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἀπὸ τὸν νοτιαῖον μυελόν, καὶ ὄχι καθὼς ὑπέθεσαν ἄλλοι ἀπὸ τὴν καρδίαν. Περιέγραψεν ἀκριβῶς τὰς σπερματικὰς κύσεις, καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὄργανα· ἀλλὰ κακῆ τύχῃ τὰ συγγράμματα τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν δὲν ἀπεσώθησαν, μόλις σώζονται μερικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Κέλσου, καὶ Γαληνοῦ. Ἐστάθησαν οἱ πρῶτοι, οἵτινες μετεχειρίσθησαν τὰ θερμὰ λουτρά, ὡς ἰατρικὰ βοηθήματα, καὶ μερικοὶ συκοφάνται ἐτετρατολόγησαν ὅτι ἔβραζον ζωντανούς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ τοὺς ἀνανεώσωσιν. Ὁ Γάβριηλ Φαλλόππιος ὀνομάζει τὸν Ἡρώφιλον εὐαγγελιστὴν τῶν ἀνατόμων. Πρῶτος αὐτὸς ἔλαβεν ἰδέας περὶ τοῦ σφιγμοῦ· Ἐξῆ τὸ 300. Π. Χ.

ἩΣΑΙΑΣ, ἔξῆ τὸ 794. Π. Χ. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀμώς, τινὲς εἶπον αὐτὸν υἱὸν τοῦ προφήτου Ἀμώς, καὶ ἄλλοι οἱ ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως Ἀμαζίου· ἄλλοι πενήτην τοῦ βασιλέως Μανασῆ. Ἐ-

προφήτευσεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Οἰζίου, Ιωθάμ, Αχάζ, καὶ Ἐζεκίου. Ἡ προφητεία τῶν τάσσεται μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων προφητῶν. Θαυμάζεται δὲ διὰ τὸ ὕψος τῶν λόγων του, ὡς καὶ τῶν προφητῶν μεγαλοφωνότατος ὀνομάζεται.

ΗΣΙΟΔΟΣ, ἔξῆ τὸ 880. Π. Χ. μετὰ τὸν Ὀμηρον ὁ πλησιέστατος ποιητής. Ἦτον υἱὸς τοῦ Δίου καὶ τῆς Πικυμήθης, ὁ πατὴρ του κατ' ἀρχὰς ἔξῆ εἰς τὴν κώμην τῆς Αἰολίδος, ἦτοι εἰς ταῖς Φωκαῖς. Ἐπειτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, καὶ ἔλθων εἰς Βοιωτίαν, κατώκησεν εἰς τὴν Ἀσκρην παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἐλικῶνος, ὅπου καὶ ἐγεννήθη. Λέγεται νὰ ἦτο κατ' ἄλλους σύγχρονος τοῦ Ὀμήρου, καὶ ὅτι φιλονεικῆσας μετ' αὐτοῦ, ἔλαβε ἑρασίον ἓνα τρίποδα, ἀφοῦ τὸν ἐνίκησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ τρίποδος, τὸν ὅποιον ἀφιέρωσεν ὁ Ἡσιόδος εἰς τὰς μούσας, ὅσας ἔλεγεν ὅτι ἐνίκησε τὸν Ὀμηρον εἰς ἓναν ὕμνον. Εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς τοῦ ἐπέηλθεν εἰς τὴν Λακρίδα, εἰς τὸν οἶκον ἔνθα ἐκατοικοῦσεν, ἓνας τῶν συγκατοίκων του ἔφθισεν τὴν κόρην τοῦ οἴκαδεσπότου, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ τῆς παρθένου ὑποπτευθέντες αὐτόν, τὸν ἐθανάτωσαν καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ δέλφινες ἀναλαβόντες τὸ σῶμά του, τὸ ἔφεραν εἰς περιγιάλιον, ἔνθα ἐπανηύριζον οἱ Ἀσχροὶ, μαλόντες δὲ οὗτοι ἐπ' ἐθανάτωσιν ὁ ἀνὴρ ἀδικῶς, καὶ εὐράντες τοὺς φοιεῖς, τοὺς ἔρριψαν ζωντανούς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τοὺς εἰκασθεὶς αὐτῶν κατεδάφησαν. Ἐτάφη εἰς τὴν Νεμέαν. Ἀλλ' οἱ Ὀρχομενοὶ μετεκόμισαν τὸ

λείψανόν του εἰς τὸν τόπον του, καὶ κτίσαντες τὸν ἐπέθηκον ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφὴν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του τρία ποιήματά του μόνον ἀπεσώθησαν ὅμως οἱ κριτικοὶ ἀπορρίπτουν μερικoὺς ἐκ τῶν στίχων του, ὡς μὴ γνησίους. Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ μετὰ σχολίων καὶ χωρὶς, ἐν Βενετία τὸ 1495. μετὰ καὶ ἄλλων ποιημάτων, καὶ ἔπειτα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καὶ μετὰ σχολίων πάλιν ἐν Βενετία τὸ 1603.

ΗΣΥΧΙΟΣ Μιλήσιος, ἔζη περὶ τὰ 565. Μ.Χ. Ἦτον υἱὸς Ησυχίου νομικοῦ, καὶ Σοφίας, ὅστις διὰ τὸ ἀξίωμα του ὀνομάσθη ἑνδοξος. Ο Σοῦῖδας ἀμφιδόλαι ἂν ἦτο χριστιανός· ἀλλ' ὁ Κάνε ἀπέδειξε προφανῶς τὸ ἐναντίον. Συνέγραψεν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αυτοκράτορος Ιουστινιανοῦ, μίαν χρονικὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τοῦ Βήλου τῶν Ἀσσυρίων, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ αυτοκράτορος Αναστασίου, εἰς ἑξ τμήματα, ἐξ ὧν οὐδὲν ἀπεσώθη, παρὰ ἢ ἀρχὴ τοῦ ἑκτοῦ τμήματος, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἂν καὶ τοῦτο ἐξεδόθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίου τοῦ Κωδήκευ. Ἐκτὸς τούτου συνέγραψεν ἔτι καὶ ἓν λεξικὸν ἐπιγραφόμενον, ὀνομαστολόγος, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει εἶναι μία ἐπιτομὴ ἐκ τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου, τὸ 1679. ἐν Γενέβρα καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις.

ΗΣΥΧΙΟΣ ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ. Ἦνθει περὶ τὸν 4. αἰῶνα· ἔδωκεν αἰτίαν εἰς πολλὰς ἐρεῦνας. Τινὲς τὸν τάσσουν περὶ τὸν πέμπτον καὶ ἕκτον αἰῶνα χριστιανόν, κατὰ κάμειαν ἀποδείξεως. Τὸ λεξικόν

του συγκεκριτῆθη ἐκ τῶν λέξεων τοῦ Ἀπίωνος, Ἀπολλωνίου, Θεωνος, Διδύμου Ἀρισάρχου, Διογενιακοῦ, Ηλιοδώρου καὶ Ἡρωδιανοῦ τῶν γραμματικῶν, προσθήσας καὶ τινὰς λέξεις ἐκ τῶν τοῦ Ομήρου κωμικῶν, τραγικῶν καὶ ἱστορικῶν. Λέγεται δὲ μετὰ ταῦτα νὰ ἔγινε προσθήκη ἀπὸ νεωτέρους. Ἐξεδόθη ἐν Βενετία παρὰ τοῦ Ἀλδοῦ τὸ 1520. καὶ ἀλλαγῶ.

ΗΦΑΙΣΤΙΝΗ, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἑξ υἱούς. Ἀπολδο.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Ἀλεξανδρεὺς, ἔζη περὶ τὰ 169. Μ.Χ. εἰς τῶν γραμματικῶν, τὸν ὁποῖον Ἰούλιος ὁ Καπιτωλίος συναριθμεῖ, μετὰ τῶν διδασκάλων τοῦ Ονήρου ἢ Βήρου. Ἠκμαζε μετὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Κλαύδιον. Συνέγραψεν ἓν ἐπωφελέστατον ἐγχειρίδιον περὶ ποιητικῶν μέτρων, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς ἡμᾶς διεσώθη, καὶ ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντία τὸ 1526. καὶ ἔπειτα ἐν Παρισίους τὸ 1553. ἐν τοῖς βασιλικαῖς τύποις. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Οξωνίας τὸ 1810.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ, φίλος καὶ πολλὰ ἠγαπημένος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἀσίας, ὅστις ἀσθενήσας ἐσθρῶς, ἀπέθανεν εἰς τὴν πόλιν Ἐκόχταναν· πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Ἀλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπὲστατον μνημεῖον, δαπανήσας, ὡς λέγεται δι' αὐτὸ περὶ τὰς 2000. τάλαντα, Πλούτ. Διοδ.